

אוריאל לוחץ על כפתור הכיבוי ומשתיק את נאומו המייגע. עשרות מחשבות חוגגות בראשו במנגינה עליזה ומרגשת, מתעלמות מהמתרחש סביבו. קורות הבית מקבלות את חיוכיו בסלחנות. נו, לא בכל יום מתחתן החבר הכי טוב.

אוריאל מסתובב בחדרו הקטן, מעיף מבט לעבר חופת השמיים הפרושה מעל חלונו. הוא רואה בעיני רוחו כוכבים זוהרים וחופת קטיפה ניצבת. בית חדש מוקם.

“אוריאל?” תמר אחותו משחילה את ראשה בין המשקוף לדלת הכמעט-סגורה. “אמרת שבחופש תלמד אותי עוד מהלכים בשחמט, אתה יכול עכשיו?”

עיניו השחורות של אחיה הבכור שוחקות לעברה. “אולי מחר, תמרוש. היום יפרח מתחתן, שכחת?”

“גם אם הייתי רוצה לשכוח - לא הייתי מצליחה”, צוחקת תמר. “אתה מזכיר את זה בכל משפט שני בשבוע האחרון...”

חיוך רחב תופס את מקומו על פניו. מעולם לא חיתן חבר טוב וקרוב כל כך. זו לו הפעם הראשונה בסיטואציה מרגשת שכזו, והוא בהחלט לא יודע איך מקובל לנהוג במצבים כגון אלו.

הוא מהרהר על חברו שלבטח נמצא כבר באולם. יפרח הבין אותו היטב כשתינה את העדפתו להגיע בתחילת החתונה ולא ללוות אותו לאורך כל היום. בתור חברים קרובים כבר שנים רבות, הם מכירים זה את זה עד לעומק, ומזהים את העדפותיהם עוד לפני שנאמרו. אך גם אם הוא מעדיף להגיע בזמן ולא לפני - הוא בפירוש לא רוצה לאחר.

הפלאפון שלו מצפצף, מעיר אותו משרעפיו. “תמר, את יכולה

למלא לי שנייה את הבקבוק?" הוא מבקש בבהילות. "ברוך כבר מחכה לי עם הרכב מחוץ לבית".

"אה, יש לך טרמפ לחתונה?" הקול של תמר נמהל ברעש המים הזורמים לתוך הבקבוק. "הנה", היא מגישה לו את מבוקשו.

"ואיך אתה חוזר?" היא ממשיכה להתעניין בתוכניותיו, כהרגלה כאשר אחיה הגדול נמצא בבית.

"כנראה גם עם ברוך, אבל לקחתי רב קו ליתר ביטחון", הוא טופח על כיסו. הוא ממלמל שלום חטוף לעבר אימו, מהנהן לשמע בקשתה השגורה שלא יחזור מאוחר מדי, נאנח קלות כשהיא מזכירה את המצב הביטחוני המעורער, ו... הוא בחוץ.

אוריאל מתמקם ברכבו של ברוך, מזיז הצידה ממחטות טישו מקומטות, כמה דפים ובקבוק מים ריק למחצה. ברוך מקדם אותו בשלום מרוגש, מגביה את מוזיקת החתונה הבוקעת מהרכב.

צלצול פלאפון קוטע את האווירה. ברוך עונה בדיבורית, מנמיך את הצלילים החגיגיים, ומסמן לאוריאל שתכף יהיה איתו בחזרה. קולו הנמוך מאפשר לחברו להעביר את ריכוזו למחשבותיו הכלואות שמאיימות לפרוץ במחול סוער.

זהו. יפרח נפרד ממנו, והוא עדיין אינו מאורס, אפילו. גילו אומנם נושק לעשרים ושתיים בלבד, אך חברו האהוב אינו היחיד בתקופה האחרונה...

'לנשום עמוק ולהירגע!' הוא פוקד על עצמו ונושם נשימה ארוכה. 'מעניין מתי יגיע תורי...' עיניו נצמדות לחלון, מגלות מולן את צומת נהורה. המכונית מזדחלת בעקבות שורת הרכבים שלפניו.

עיניו המשוטטות נתקלות פתאום בדמות הנראית כלקוחה מבין דפיה של ההיסטוריה, יושבת על ספסל התחנה. קסקט מונח

ברישול על ראש עגלגל, המזכיר לו את סבו שחי בתקופת השואה. חולצה מפוספסת, ז'קט עור, מכנסיים שחורים אלגנטיים. איזה שילוב משונה...

הוא ממשיך להביט בו בתמיהה, וכמו כדי להעצים את פליאתו - שולף הלה סיגר קובני, וענני עשן עולים ממנו בניחותא. מי זה הברנש הזה? מה הוא עושה כאן? קמט נוסף מצטרף לחבריו שעל מצחו, אך רגע לאחר מכן הפקק משתחרר סוף סוף, והם ממשיכים הלאה בדרכם.

ברגע שרגליו דורכות בפתח האולם, כל דאגותיו כולן נסחפות למחוזות עלומים.

"יפרח!!!" לחיצת יד איתנה, ולאחריה אוריאל מעניק חיבוק חם לחברו. "מזל טוב!" סף התרגשותו מטפס לגבהים חדשים. "אני לא מאמין שזה אמיתי!!!"

הם מרפים בעדינות, ומבטיהם נותרים יציבים האחד על רעהו, אושר זוהר מאישוניהם.

השעות עוברות כמו בסרט המואץ במהירות הגבוהה ביותר, אינן מותירות מקום למחשבות מיותרות. השמחה באולם מפזרת זהרורי אור לכל הכיוונים, ומדחיקה את כל הדאגות לצדדים.

"יפרח", קולו של אוריאל מתנשף, נבלע בין ים הקולות. "מאוחר לי מאוד, ואני חייב ללכת, אז..." הוא מתקשה להמשיך. "נשמור על קשר, כן?"

חיוכו של יפרח זוהר למרחוק. "ברור! ו... בקרוב בחתונה שלך, בעזרת השם!"
"אמן".

נפנוף אחרון לשלום והם נפרדים. אוריאל סוקר את האולם, מחפש את ברוך. מוצא אותו משוחח עם חבריהם בלהיטות, על אף השעה המאוחרת.

“אה, אני נשאר בסוף בירושלים הלילה”, ברוך קולט את מבטו השואל, ארשת מתנצלת עולה על פניו. “שכחתי לומר לך...”
 “מה איתך, ידידיה?” אוריאל פונה בתקווה לחבר נוסף בעל רכב הגר בסמיכות אליו. “חוזר עכשיו ליישוב?”
 “ליישוב? מה, אתה כבר הולך?!” ידידיה מסתובב אליו, נועץ בו מבט מתפלא. “הרגע הגעת!”

אוריאל נושך את שפתו, מבין שממנו לא תצמח הישועה. “כן”, הוא מגביר את קולו, מנסה לא להישמע נבוך כפי שהסיטואציה דורשת. “כבר נהיה מאוחר, והבטחתי שאזדרז לחזור הביתה”.

נס שהביא איתו רב קו. אבל לנסוע עכשיו בשני אוטובוסים, לקוות שיספיק להגיע לפני האוטובוס האחרון, לחכות למישהו מוכר שיעצור לו בצומת... טוב, אין לו ברירה.

הדי השירה מלווים אותו בדרכו לתחנה. תחושותיו נעות עם הרוח הקלה, מבולבלות, אינן יודעות איך להכיל את קשת הרגשות לאחר ערב כזה. שמחה לצד ציפייה, טיפונת של צער, והרבה עייפות מצטברת של השעות האחרונות.

האוטובוס מקדם את פניו בחשכה עמומה. בצעדים קטנים וממהרים הוא פונה אל המושב האחורי ומתיישב באנחה שקטה. גם האוטובוס השני מקבל אותו עם מראה דומה.

‘אין הרבה נוסעים באוטובוס הזה, בשעה מאוחרת שכזו’. זו המחשבה האחרונה שחולפת בראשו בטרם נעצמות עיניו והוא עובר לעולם החלומות.

אוריאל מתעורר לשמע קול מכני המודיע בלקוניות שהתחנה הבאה היא תחנת צומת נהורה. נשיפת הקלה חרישית נפלטת מפיו, והוא מתרומם ממקומו. לאחר מספר שניות נעצר האוטובוס, והוא יורד.

התחנה ריקה מאדם. ירח עגול מטייל במרחביהם האינסופיים של השמיים. אוריאל נשען על עמוד התחנה, ממתין באי שקט לבוא גואל. מחשבותיו לוקחות אותו ממקום למקום. לרגע הוא חוזר לאולם, עומד מול פניו הזוהרות של יפרת. רגע לאחר מכן החתן הוא אוריאל בעצמו, ואז הוא נוחת ברכות על מיטתו. הוא אינו שם לב שהדקות חולפות ואף רכב אינו מופיע, עד שרגליו מתחילות לשלוח גלי כאב לראשו.

“אף אחד לא מתכוון לעצור פה?” הוא שואל את הדממה הלילית השוררת באזור. רכב שחולף ביעף עונה לו בחיכוך צמיגים צורמני. תחושת פחד עבה זוחלת במעלה גבו. מחוגי השעון דוהרים הלאה, מתחרים עם קצב פעימות ליבו. אוריאל שולח מבטים למעלה, ואור לבן נוגע בו.

“השם”, הוא מבקש, קולו מהדהד בשקט. “שיעבור פה רכב שנכנס ליישוב, בבקשה, מהר...”

*

מטה החמאס, יום ראשון, שבועיים קודם לכן
הוא העביר את מבטו המזוגג על פני הנוכחים. “רק כך נצליח להפחיד אותם!” הרעים קולו. כוס קפה נוספת מצאה את דרכה לגרונו האדום. “הם לא ישתלטו עלינו, רק אנחנו עליהם!”
הנהונים נמרצים הגיעו מכל קצוות החדר הקטן והטחוב. מוסטפה נעמד, שורק בחדות לכיוונו של אחמד. “תתקרב אליי!”

הכנעה מיוחדת בצבצה מעיניו השחורות של אחמד בשעה שפסע לקראת ראש המטה. "כככן..."

אצבעו הכבדה של מוסטפה הורתה לו להיעמד לצידו, ולאחר שראה כי הוראתו בוצעה - שב ופנה לכולם. "אנחנו נשחזר את ההצלחה, ונבצע חטיפה אצל שנואי נפשנו", מילותיו לוו בצחוק פרוץ. "אחמד יהיה ראש החוליה המבצעת!"

אף הברה לא נשמעה בחלל הצפוף והלח.

"ואתה, יוסוף", שלח מוסטפה מבט לפינה השמאלית של החדר, ודמות בעלת תווי פנים צרות עצרה את נשימתה לרגע. "אתה תהיה סגן ראש החוליה". כוסו הונפה אל על, אות כי הסתיימה האספה.

נשימתו של יוסוף השתחררה באיטיות, ואדרנלין חדש החל לזרום בדמו.

דלת מקולפת נפתחה וראש המטה יצא ממנה, חיוך מרוצה מרחף על שפתיו. "שוקראן", הוא הוסיף בטרם נעלמה דמותו אל מקום לא ידוע.

"יש לי רעיון", התקרב אחמד אל יוסוף. שאר הנוכחים החלו להתפזר בהדרגה. "אנחנו נחטוף נער!" עיניו של אחמד ברקו בצורה מחשידה. "ונהפוך אותו לערבי!"

"נהפוך אותו לערבי? למה לא להרוג אותו?" סימן שאלה הצטייר על פניו הצרות של יוסוף.

"פחה..." זלזלו של אחמד מילא את החלל שביניהם. "אתה מבין מה אפשר לעשות עם נער יהודי שיבצע כל מה שנבקש ממנו?"

יוסף הנהן, לא מעז לפקפק בדבריו של ראש החוליה. והאמת, הרעיון שלו לא רע בכלל. "טייב", הוא אישר.

שני לבבות הומים ברגשות איבה החלו לרקום את מהלך המבצע. מפת ארץ ישראל נפרשה מולם, ואחמד סקר אותה בעיניו השחורות. "פה", הוא עצר את אצבעו בנקודה מסוימת. יוסוף הנהן לאות הסכמה.

מוסטפה ידע בדיוק על מי להפיל את תוכניתו.

הם קבעו להיפגש שוב למחרת.